

සනත් පියසේන

13

දේ ම ආනා මට්ටුපාළු කුඩය ඉගේ බැඳගෙන, කිරි පිණිසත්, පතිට්ටුවත් රැගෙන, පිගත් කටු කැබැල්ලකින් කිරි පිණිස මුට්ටුපාළු වෙල්ලේ කට්ටිය කපන්න යයි. ආවිච්චි දොරටු පාසල් අපේ එන පොඩිපිටුනට කෘමි පිණිස බත්ක වැරද්දක් සකස් කර, ආපේ පිටි හට්ටිය යන තාවිච්චි ද සෝඳා තබා, ඉලපතෙන් කුස්සිය ආතුනා, කොස්සෙන් ගෙය ආතුනා, ඉදලෙන් මිදුල ආතුනා, ඉතිරි ව තිබුණොත් ආපේපයක් දෙකක් රතු ඉඹු ගෙඩියක් හෝ සීනි වුට්ටක් සමග හෝ කා, කහට හෝ තිබුණොත් අපේ වතුර උතුරක් බි. අක්කර දහයේ කට්ටිය කපන්න යයි.

දවල් වෙත කොට ආනා රබර් කිරි පතිට්ටුව අඟිකින් එල්ලා ගෙන හති අරමින් ගෙදර එයි. කිරි පතිට්ටුව පසෙක තබා මට්ටුපාළු කුඩය මිදුලට ආතරන ඔහු ඉස්තෝප්පුවේ ඇදේ ඇඳවෙයි. ආවිච්චි කිරි කපා ආතුලා ඉවර වී කිරි හාර දී ගෙදර පැමිණි පසුව ආනා ගෙන ආ කිරි පෙරන්නට පටන් ගනී ය. සල්ලියයෙන් කිරි පොරා ගැනීමෙන් පසුව කිසියම් වතුර ප්‍රමාණයක් ද ඊට එක් කොට බෙදෙක් හැටි දෙකකට සමසමව දමා ඊ උගට වතුර සමග කලවම් කළ ඇසිබි පුළු ම පුළු පොල් කටුවකින් ලොවකට හැටියට වත් කරයි. පසුව ඒ සඳහා ම සකස් කරගත් තහඩු පතුරු කැබැල්ලකින් කලවම් කර පොසා ඊක වෙත ම පොල් කටුවකට දමා, කිරි මිදුලෙන් නියයි. තහඩුවෙන් කිරි කලවම් කරන විට කිසියම් රැදීමකට සිදුකරන අයුරු බලා සිටින්නට මා කැමති ය.

පැය දෙක තුනකට පසු හැටියෙන් එළියට ගන්නා රබර් රෝටිය පිළිකන්න පැන්ගේ වියේයෙන් සාදා ඇති අධි දෙකක් පමණ පළල අධි තුනක් පමණ දිග ලෑල්ලක් මත තබා තුනී කරයි. ලෑල්ල තබා ඇත්තේ ක්‍රමයෙන් පහත් වීමට බැවින් රොටි තළන විට වතුර බේර යයි. අත් දෙක එක් කොට අහත් ඇතිවලලින් තළමින් පළමුව තුනී කර ගන්නා රෝටිය ඊ උගට වැලි පුරුවන දැඩි බෝනලයක් ඒ මත පෙරලා බරකොට තුනී කරයි. ඉන්පසු රෝටි බියමන්ඩි ගැසීමට උඩගකඩේට ගෙන යා යුතු ය. ඒ සඳහා යන්නේ පොඩිඅම්මා කෙමනකු සහ මා ය. උඩගකඩේ බියමන් රෝලට ගෙන යන රෝටි දෙක පළමුව දිය රෝල ඔදිත් යවා තුනී කොට ඊ උගට බියමන්ඩි රෝල ඔදිත් යවයි. රෝල කරකැවීමට මා කැමති වුවත් එයට මගේ උස මිද ය. සිලින්ඩාර්කාර යකඩ කදන් දෙකක් ඇති රෝටි තුනී කරන ලෙමිම, රෝටිය තුනීවන ප්‍රමාණය අනුව අඩු වැඩි කළ හැකි දෙයට සකස් කොට ඇත. බියමන්ඩි ගසන දැඩි රෝටි ගෙදර ගෙනැවිත් දිය බේරන්නට වැළක වනා තබා සවස් වන විට අපේ ගෙය ඉදිරිපිට කුඩාවට තනා තිබූ දුම් ගෙය තුළ එල්ලනු ඇසේ. ඊක දිනකින් මේවා එළිමතු පසුව උඩග කඩේට ගෙන ගොස් ඒ වෙනුවට මරස් තුනපහ ආදී ගෙදරට අවශ්‍ය අඩුවැඩිය රැගෙන එයි. ඉතිරියට ලැබෙන්නේ ඉතා සුළු මිදුලකි. සමහරක් දැට සල්ලි ලැබෙන්නේ ද හැක. වැඩිපුර සිදුවන්නේ පසුකිය ණය ගෙවා තවත් කියක් හෝ නිග මවින් පොපේ සටහන් වීම ය.

උඩගකඩේ ඉස්සරහට, පාරෙන් අහන්නේ පැන්ගේ මදවිය ගසයි. මෙම මදවිය ගසෙන් වැරදිවන මදවිය ඇතිවීමට අධි පුරුදුව සිටියේය. අනුලා ගන්නා මදවිය ඇට රෝලවලින් ඔපු පුළු බැන් එකකට එකතු කර ඉස්සානේ රැගෙන ගියේය. මදවිය එක එක ආකාරයට තබා නොසැකුන් කිරිමාණ මැවීමේය. සමහරක් දැට මදවිය අනුලා අප ඇසලට එන මුදලාලි හෝ පොඩිමහන්නයා ද

අපට මදවිය අනුලා දෙයි. උඩගකඩේ තුවක්කුවක් තිබේ. සමහරක් දැට මුදලාලි, මුදලේ තබන දැඩි පුරුදු වැඩි වී තුවක්කුව පිය දමයි. තවත් සමහර දුටුක පුරුදු උඩ තුවක්කුව පමණක් තිබේ. එය පුරුදු උඩ තබා තිබෙන්නේ තුවක්කුවේ බඳ කොටස පුටු ඇත්දැයි හේතුමුන ආකාරයට ය. ලොකු රෝලි කැබැල්ලකින් තුවක්කුව පිය දමන විට ඊකක් ඇතිත් සිට මම බලා සිටිමි. උගට යාමට බය ය.

දැවසක් උඩග කඩේ රෝටි ගහන්න පියසිලි පොඩිඅම්මාත් සමග ගිය මම, ඒ අප රෝටි මැසිත් ගසන අතර උරුම දිළි පැන්ගෙන් කඩේ ඉස්සරහ පැන්ගට පමණ මදවිය අනුලුන්නට වීම, මදවිය ගැට ඊකක් එකගින් තිබුණු ගෙට ගහන්න වැරදිවන හෝ කුරුල්ලෙකු අනුලා ගෙන උඩට වීසි කෙරුවේ, කුරුල්ලා පියාමා ආපසු එන අන්දම බලා සිටීම අපට විනෝදයක් වූ නිසා ය.

හොර කුරුල්ලා කීප විටක් උඩ අරන විට මා නොසිතූ දෙය ඉහළ ගොස් ආපසු වැටුණේ කඩේ මිදුලේ තුවක්කුව පිය දමමින් සිටි මුදලාලිගේ මඵලට ය. අන්ද මන්ද වූ මුදලාලි තරම මදිනා-වෙත් ගිය අනගාමිත් උඩ බිම බලන්නට විය. බියපත් වූ මම මුදලාලි දෙය නොරැකිත් බලා සිටියෙමි. මා හොර කුරුල්ලා කීප විටක් උඩ යවනවා මුදලාලි ද ජූක සිටි බැවින් හොර කුරුල්ලා මුදලාලි ගේ මඵලට ආවේ මගෙන් බව සැක නැතිව සිත්තට ඇත. මුදලාලි, ඔහු දෙය බලා සිටි මා වෙතට තුවක්කුව මෙහෙවේ "නිටපන් උඹ" කියමිනි. මනා හඟියෙන් අධිමත් ගෙදරට දුටු ගිය

මම ගෙය තුළ ආනා නිලා ගන්නා ඇඳ යටට ගොස් හැරගෙනමි. එතකොට වේලාව සවස තුනට තුන හමාරට පමණ වන්නට ඇත.

මම ගැහෙන හදින් යුතුව තියාලීමෙන් ඇඳ යට මුල්ලට වී සිටියෙමි. උඩග සිට පහලට ඉඹිලෙන පා පැදියක කරකෙන රෝද දෙක එකක් වී පහලට යනවා පමණක් මට පෙනේ. ඉදහිට යන සැමගේ ආනාගේ කෘරේක් හෝ රොබෝ සිංසෙල් මාමා ගේ කෘරේක් රෝද පමණක් මට පෙනේ. මට නොදැනී ම නින්ද ගියත් වරින් වර සිහිගෙන් තුවක්කුව පෙනේ. එවිට ඇතරෙයි. හැටින තව තවත් අත පය වකුටු කරගෙන උණ්ඩවීමි.

සවස් වන විටත් මා ගෙදරට නො පැමිණි බැවින් ආවිච්චි මා ගැන විපරම් කරන්නට පටන් ගෙන තිබේ. පොඩිඅම්මාගෙන් මා ගැන ඇසමින් කෘ ගැමින් "කෝ පොඩි එකා. පොඩි පුගේ ඒ..... පියසේනෝ...මි.....මි" යි කෘ ගසන හඟි ඇසෙයි. මා සද්දයක් හැක. ඇත් ආවිච්චිගේ සෙවිල්ල මට මැවී පෙනෙයි.

"රූපෝතියේ බලපත් කොළුව මිගහන්නේ ගෙදර ඉන්නවද කියලා. පියසිලි උඹත් එකක් කොළුව රෝටි ගහන්න හේද ගියෙ. මැණිකො බලාපත් උඩගකඩේ ඉන්නවද කියලා." ආවිච්චිගේ කට හඟි පාරට බැස පහළ පැන්ගට යනවා මට ඇසෙයි. පහළ පැන්ගට ගිය ආවිච්චිගේ කට හඟි උඩගටද යයි. හැටින හැකිත් හැකිත් ඇසෙයි. ගෙදර මිදුලට පැමිණි ආවිච්චිගේ කැබැලිකාර සෙවිල්ල මට මැවී පෙනෙයි. බියපත්වූ ආවිච්චිගේ දහඩිය ඇඹු මුනුණ දෙළුව ඇඹුම් බරව දෙනෙන් දස අහේ ම දුටුවනා ඇත. ආවිච්චිගේ කම්බාය මිදුලේ එනට මෙහෙට කඩියරව විටත් විට සමහරක් කරනවා පෙනේ. ඇ ඊක මට ද ඇතිවූයේ මහත් කණාහටුවකි. ඊ උගට මහලිංකොට පැන්ගට, පාච්චේ ලීද දෙයට, වේරඑගේ තොටුපළ පැන්ගට දුටු යන්නට ද පුළුවන. එසේ යන්නට

ඉඩ දී මට ද බලා සිටිය හැකි නොවේ. මම හෙමින් හෙමින් ඇඳ යටින් එල්ලයට පැමිණ පිටියේයෙන් ගොස් එක පාරටම ආවිච්චිගේ ඇගේ එල්ලෙනමි. "නොහෙද බොලා හෝ පියේ. හොට මතෙක් ගැන-විටද? මෙහේ ඉන්නවෝ....මි මැණිකෝ මෙහේ ඉන්නවෝ.....මි" යි කියමින් ආවිච්චි මිදුලේ දමා තිබුණු දුර කෝටු කැබැල්ලක් අතට ගෙන පහරවල් සිහිපයක් ගහගෙන ගහගෙන ගියා ය. " මුදලාලි මට වෙඩි තියන්න ආවා...ආ

කිරිමාණකරුවකුගේ මතක සටහන්

ගහන්නෙහා ගහන්නෙහා. " යි මම උඩ පහළ පැන බේරන්න දුනිමි. ආවිච්චි වාහල වර මහතා වගේ ය. මම ආවිච්චි වටේ කරකැවෙමි. ආවිච්චි මා වටේ කරකැවෙමින් මට තළයි.

මේ කලබලකාරීය ඇසුණු උඩග කඩේ ලිහිණිස් මුදලාලි අපේ ගෙදර ඉස්සරහ පාරට පැමිණ "පොඩි එකෝ මෙහෙ වරෙන් කියා මට කතා කළේය. මම යැලි මහ හඬින් අධිකිනට පටන් ගත්තෙමි.

"මා විහිටට තුවක්කුව පොඩි එකාට දික්කලා. මහත් මරලනෝනි තියාගෙන දිවිට." කියාගෙන මා උගට පැමිණ අහත් තිබුණු විස්කෝකු කියපත් මගේ අහේ කියමින් "යසේ පොඩිකෝ උඹට වෙඩි තියනවද බල මා. මා බොරුවට වෙන තුවක්කුව ඇල්ලුවෙ. උඹ බය උනාද පිය-සේනා." කියමින් ඔහුට දෙකක් විටක් අත ගා ලිහිණිස් මුදලාලි උඩග කඩේ පැන්ගට ගියේ උගුරන් සිනාසෙමිනි.

කෙසේ හමුත් එදා රෑ මට උණ අරගෙන ඇති බව මා ඇත ගන්නේ ආවිච්චි ඒවිසි පෙන්නේ ගෙනවිත් "මේක හිලපත් බුදු පුගේ" කියමින් මට පොවන විට ය.

බෝ සමරතුංග

හවස 6 මොන දේ තිබිබත් බුදුන් වදින්න අපි හුරු පුරුදු වෙලා තිබුණා. බුදුන් වදින්න කලින් ගේ දොර අතු ගාල කුණු අයින් කරන පුරුද්දක් අම්ම හට තිබුණා.

"බුදුන් වදින්න කලින් ගේ දොර අතු ගාන්නේ ඇයි අම්මා"
"පුතේ. හවසට මුදේවිසි සිදේවිසි ගෙවල් දොරවල් වලට එබිකම් කර කර යනවා. ගෙයක් අපිරිසිදුව තිබීමෙන් බුදුන් නොවැඩ දරුවෝ නිව්යොන් මුදේවී ඒ ගෙදරට රංගලා ඒ ගෙදර ලමයින්ව ලෙඩ කරවනවා. පුතාලා රෑට නිලා ගන්න කලින් බුදුන් වැදලා අම්මා අප්පච්චිට වැදලා නිලා ගන්න. හොඳ දරුවෝ ඉන්න ගෙවල් වලට සිදේවී සාදු සාදු කියනවා. එතකොට ඒ ගෙවල්වලට ගොඩක් හොඳ සිද්ද වෙනවා"

මුදේවී ගෙන් අපිට වෙන නපුර හවරන්නන් අපිත් අම්මා කරන ආකාරයට කරන්න පුරුදු උනා... මුදේවී සිදේවීසි සිදේවීසි දේවනවියා නැති වග පස්සේ අපි ලොකු වෙතකට හේරම් ගන්නත්, අම්මා අපිට පුරුදු පුනුණු කළ ඒ දේවල් අපේ සොබාසරව වගේම ගෙදර පරිසරය හොඳ මනා මට්ටමක පවත්වා ගන්න වැදගත් බව නොදුකාරවම වැටහුණා. ඒ පුරුදු කොච්චරත් ලොකු මහත් උනත් තවමත් ඒ ආකාරයෙන්ම අපිට පිහිටලා තියෙන්නේ ඒ නිසා වෙන්න ඕන. ගෙදරක සිටින මිනිස්සුන්ගේ කායික මෙන්ම මානසික මට්ටමද ගෙදර පරිසරය ගොඩක් බලපානවා.

බුදුන් වැදලා අම්මට අප්පච්චිට, ලොකු අත්තට වදින්න ඕන. ලොකු අත්තා රස්සාවට යන කාලේ හවස 6.30 වේද්දී පමණ ගෙදර එන්නේ එතකොට ගෙට ගොඩවෙන කොටම බලන්න බුදු පහන දිනා. ගේ දොර පිළිවෙලකට ඇති විට හවස වැඩ ඇරඹලා එන අප්පච්චිට උනත්

දැනෙන්නේ කොයි තරම් සහනයක්ද? හැම දවසම ලෝච්චි සඟරාවේ කටියක් අපිට කියලා දෙන්න අප්පච්චි අමතක කලේ නෑ. කියලා දුන්න ඇයිලේලෙන් ඒක කට පාඩමේ මතක තියාගෙන අපි අප්පච්චිට ඒක තාලෙට කියා පෙන්වුවේ ලොකු විරුයා වගේ.

අපේ උපන් දිනයකට අම්මා අප්පච්චි නැත්දලා මාමලා ඇතුළු හැමෝම බෙල්ලන්වල හරි කැලකි විනාදට හරි යන එක වරද්දක් නෑ. ඇතැම් විට කනරගම, අනුරාධපුරය වගේ පූජා භූමියක නිවාඩු පාඩු වෙලාවට යන්නත් අමතක කලේ නෑ. මාමලා එකතු වෙලා අනුරාධපුරේ හැම වෙසක් දිනකම මනා බත් දුන්සලක් දෙනවා. මට යන්නමට මිය හැමදේම මතකයි. අපි ගොඩක් පුළු ඇසා පනහකොට. අදුරට උපන්දිනයක් කියලා බස්වී දමන්නේ නෑ. පන්සලේ කඩින පෝ දින පින්කම් මාලාවේ මගේ උපන්දිනට යෙදෙන බෝධි පූජා පින්කමේ බරපත අප්පච්චි දරන්නේ අපිටත් අපේ පිවින වලට එකතු කර ගත යුතු බොහෝමයක් දේවල් වටහා දෙමින්.

ඒ උනත් අද අම්මලාට තාත්තලට තමන්ගෙ දරුවන්ගෙ උගත්කම විතරක්ම ඉහළට දමා ගන්න ඕනකමක් ඇති වීම නිසා දරුවන්ගෙ ගුණාධර්ම වගාව, ආදානාත්මක දියුණුවක් ගැන බලන්නට වෙලාවක් ඇත්තේම නැති තරම්.

පෝස දිනකදී උනත් පන්සලකට යන්නේම නැති තරම්. ඒ වගේම දරුවන්ගේ මුලික අධ්‍යාපනය ලැබෙන්නේ නිවසේ අපේ අම්මාගෙන්.

අපි මුලින්ම කතා කරන්න පවා ඉගෙන ගන්නේ අම්මාගෙන්. ඒකෙන් අපි කතා කරන භාෂාවට මව් භාෂාව කියන්නේ. ඒත් අද කාලේ අම්මලට දරුවන් ගැන බලන්න වෙලා නැතිම තරමෙන්. අපේ අත්තමමා නම් කියන්නේ වෙලා නැතිම කියලා කියන්නේ බොරුවක් කියලා. ඒකාලා දරුවෝ 9 දෙනෙක්ම හදාගෙනත් ගෙවල් දොරවල් වතුපිටි සේරම බලා කියා ගන්නල. මීට වඩා පහසුකම් අඩු අවදියකත්, බලාගෙන ගියාම ඒ කතාවෙන් ඇත්තන් කියෙනවා හේද. අපි වෙලාව ඉතුරු කර ගෙන යන්න යුතු නිපදේවිට අත්තිමට අපිට වැඩ කර ගන්න පැය 24ත් මදිනේ.....